

ת"פ 43151/07/19 - מדינת ישראל ע"י עוה"ד הדס שלמה נגד רפאל זורייב ע"י עוה"ד טל גלאון

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 43151-07-19 מדינת ישראל נ' ז'ורייב

כבוד השופט הישום אבו שחאדה	בפני
המאשימה	בעניין:
נגד	
הנאשמים	
רפאל זורייב ע"י עוה"ד טל גלאון	מדינת ישראל ע"י עוה"ד הדס שלמה

גזר דין

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו ביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).
- על פי עובדות כתב האישום, ביום 7.8.18 בשעות הלילה, היה הנאשם יחד עם אשתו ההרה בבית החולים "אסף הרופא" שבצריפין במחלקת מיון יולדות. באותן נסיבות, התרעם הנאשם על הצוות הרפואי במקום ובמיוחד על האחות ויקטוריה מיצאלוב (להלן: **המתלוננת**) וזאת בנוגע ליחס של הצוות הרפואי, על פי השקפתו, כלפי אשתו שעמדה בפני ניתוח קיסרי.
- באותן נסיבות, הנאשם איים על המתלוננת בפגיעה בה שלא כדין בכך שצעק לעברה בפני אנשים שהיו במקום: **"די, נמאס, כמה אפשר לחכות, אתם לא עושים כלום... בגלל השביתה המחורבנת שלכם, בכלל מגיע לכם כדור בראש ואז יהיה שקט"**, זאת בכוונה להפחיד ולהקניט.
- הנאשם כפר בכתב האישום ולאחר שמיעת הראיות הורשע בעבירה שיוחסה בכתב האישום.
- בשלב הטיעונים לעונש, המאשימה טענה שאמנם אין לנאשם עבר פלילי קודם, אך חומרת העבירה של איומים על צוות רפואי מחייבת השאת הרשעה על כנה ואין לשקול את ביטול ההרשעה. בנוסף, נטען שהנאשם לא הוכיח שייגרם לו נזק מוחשי וקונקרטי אם ההרשעה תישאר על כנה. כמו כן, המאשימה טענה שיש להשית על הנאשם מאסר על תנאי, קנס, תשלום פיצוי למתלוננת וחתימה על התחייבות עצמית להימנע מביצוע עבירה.

5. ההגנה טענה שיש לבטל את ההרשעה וזאת לאור העובדה שהנאשם עבר להתגורר יחד עם אשתו וילדיו ביישוב המצוי ביהודה ושומרון וקיים חשש שהרשעתו בדין תמנע ממנו מלקבל רישיון נשק שנחזק לו לביטחונו האישי בשל מקום מגוריו.
6. על כן, המחלוקת בין הצדדים בשאלת סוג העונש שיש להשית על הנאשם, היא מצומצמת ביותר. המחלוקת היא רק בשאלה האם יש לבטל את ההרשעה, או לא. בנסיבות אלה, שבהן המאשימה עותרת לעונש הצופה את פני העתיד, מתייתר הצורך לקבוע את גבולות מתחם העונש ההולם. הטעם לכך הוא פשוט. ברור שלפי שיטת המאשימה, מתחם העונש ההולם מתחיל מעונש של מאסר על תנאי והיא ממילא עותרת לרף התחתון של אותו מתחם.
7. ייאמר כבר עתה, דין הבקשה של ההגנה לביטול ההרשעה להידחות ויש להותיר את ההרשעה על כנה.
8. בפסיקה נקבעו שני תנאים מצטברים על מנת לסיים הליך פלילי באי הרשעה: ראשית, סוג וחומרת העבירה שמיוחסת לנאשם, בנסיבות ביצועה, מאפשרת להימנע מהרשעה (להלן: **התנאי של האינטרס הציבורי**); שנית, הוכחה של נזק מוחשי וקונקרטי שייגרם לנאשם מעצם ההרשעה (להלן: **התנאי של הוכחת נזק מוחשי וקונקרטי**) (ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** [פורסם בנבו] (23.7.09) פסקה 7 לפסק דינו של כבוד השופט לוי). כאמור, מדובר בשני תנאים מצטברים. למעשה, הנאשם לא עומד באף אחד מהם.
9. **לגבי התנאי של האינטרס הציבורי**, העבירה של איומים על אדם הנמנה על צוות רפואי במהלך ביצוע תפקידו (אח, אחות, רופא, רופאה) היא עבירה חמורה שמחייבת השארת ההרשעה על כנה. תוצאה של אי הרשעה בעבירה מעין זו, היא בלתי מתקבלת על הדעת.
10. כידוע, עבירת "איומים" היא "עבירת אלימות" לכל דבר ועניין. כך למשל, בפסיקה נקבע שעבירת "איומים" היא עבירה שמפעילה מאסר על תנאי שניתן על "עבירת אלימות" (ע"פ 6420/10 **סלסנר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.8.11)).
11. בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתן של עבירות אלימות שמופנות כלפי צוות רפואי, דבר שמחייב החמרה בענישה על מנת להעביר מסר ברור וצלול לציבור בדבר החובה להגן על צוות רפואי בעת ביצוע תפקידו.
12. כך למשל, ב-ע"פ 7220/19 **זגורי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.2.20) היה מדובר בתקיפה של רופא בתוך סניף קופת חולים שבו עבד על רקע ביצוע תפקידו והושתו על המערערים מאסרים בפועל מאחורי סורג וברית. בפסקה 13 לחוות דעתה של כבוד השופטת וילנר, נאמרו הדברים הבאים:

"אם לא די באמור עד כה, הרי שבענייננו חומרתן של העבירות אשר ביצע המערער מקבלת משנה תוקף אף נוכח העובדה כי האלימות והאיומים המתוארים לעיל, הופנו כלפי צוות רפואי - רופא ואח - בעת מילוי תפקידם. בהקשר זה, ראוי לציין כי אין להשלים עם מצב בו אנשי צוות רפואי, האמונים על צרכיו החיוניים של הציבור, יחושו כי הם מאוימים או ימצאו עצמם מוכים ומותקפים על ידי מטופל או בני משפחתו בעת שהם עושים את מלאכתם נאמנה".

13. בהמשך, באותה פסקה, נקבע גם:

"עוד יצוין כי מעשה אלימות או איומים המופנים כלפי צוות רפואי הניצבים על משמרתם, אינם פוגעים "רק" בקורבן העבירה מושא התקיפה או האיומים, כי אם בשלומם של החולים כולם (ראו גם: ע"פ 3036/92 **חמודה נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (24.11.1992)). מעשים אלה מחייבים אפוא ענישה מחמירה - אשר תבטא גמול ראוי בגין הפגיעות האמורות, וכן תשמש כאמצעי להרתעת הרבים מפני ביצועם. זאת בייחוד על רקע המציאות בימינו בה נוכחים אנו לצערנו כי איומים על רופאים ואחיות ואף תקיפתם של אנשי צוות רפואי - הינם חזון נפרץ".

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

14. כך גם, ב-ע"פ 6123/05 **חתוכה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.12.05) היה מדובר בתקיפה של רופאים על רקע ביצוע תפקידם בשל יכוח שהתגלע עם המערערים בנוגע לדרך הטיפול באימם החולה. גם כאן הושתו מאסרים בפועל מאחורי סורג ובריח. כבוד השופטת חיות (כתוארה דאז) ציינה את הדברים הבאים (פסקה 3 לחוות דעתה):

"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם מצב דברים בו יחוש רופא כי הוא מאיים על ידי מטופל או על ידי בני משפחתו בקבלו החלטות מקצועיות המסורות לשיקול דעתו. מקל וחומר אין להשלים עם מצב דברים שבו נגרמת לרופא פגיעה ממש בנסיבות כגון אלה. על כן, הצדק עם המשיבה בצינה כי בכגון דא צריך השיקול של הרתעת הרבים לקבל ביטוי מרכזי בענישה".

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

15. **לגבי התנאי של הוכחת נזק מוחשי וקונקרטי**, הנאשם איננו עומד גם בתנאי הזה. הנאשם הבהיר בשלב הטיעונים לעונש שהוא מנהל עסק עצמאי משלו של מסעדה ולכן ברור שלא ייגרם לו נזק תעסוקתי כלשהו מעצם ההרשעה. המסעדה תמשיך לפעול במנותק לחלוטין משאלת ההרשעה בתיק

הנוכחי.

16. מעבר לכך, הנאשם הבהיר שמעולם לא החזיק ברישיון נשק ולכן גם לא קיים חשש ש-"יישלל" רישיון הנשק שלו בשל עצם ההרשעה וזאת מהטעם הפשוט שאין לו בהווה, ומעולם גם לא היה לו בעבר, רישיון כזה.

17. ואם לא די בכך, הנאשם הבהיר שמעולם לא הגיש בקשה פורמלית לקבלת רישיון נשק ולכן לא קיים חשש ש-"בקשתו" לקבלת רישיון נשק תידחה בשל עצם השארת ההרשעה על כנה. הטעם לכך הוא פשוט. מעולם לא הוגשה בעבר בקשה כזו וגם לא תלויה ועומדת בהווה בקשה כזו בפני הרשות השלטונית שאחראית על הנפקת רישיון נשק.

18. הלכה פסוקה היא שעל מנת לטעון לביטול ההרשעה, יש חובה להוכיח נזק מוחשי וקונקרטי שנעוץ בנתונים אישיים של הנאשם עצמו ולא להצביע רק על נזק ערטילאי ותיאורטי ששייך לעולם העתיד (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל פ"ד נב(3) 337, 343; ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד נד(3) 685, 689; ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד נח(4) 869, 876).

19. בשולי גזר הדין יצוין שבטרם שמיעת הראיות הוצע לנאשם על ידי המאשימה לסיים את התיק בהליך של "הסדר מותנה" והנאשם דחה את ההצעה ובחר לנהל את התיק עד תום (ראו פסקאות 7 ו-8 להכרעת הדין). בנסיבות אלה, אין לנאשם אלא להלין על עצמו. ההצעה האמורה, לאחר שנדחתה על ידי הנאשם, הפכה לבלתי רלבנטית ולכן איננה משפיעה במאומה על התוצאה הסופית של גזר הדין בדבר השארת ההרשעה על כנה.

20. לסיכום, הבקשה של הנאשם לביטול ההרשעה, נדחתה. כמו כן, הנני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מהיום הנאשם לא יבצע עבירת אלימות.

ב. הנאשם ישלם פיצוי למתלוננת, עדת תביעה מספר 3, בסך של 3,000 ₪. הפיצוי ישולם בשלושה תשלומים חודשיים שווים ורצופים כאשר הראשון שבהם עד ליום 1.6.22 והיתרה בראשון לכל חודש שלאחריו. היה ואחד התשלומים לא ישולם במועד אזי יעמוד מלוא סכום הפיצוי לתשלום מיידי.

ג. הנאשם ישלם קנס בסך של 1,500 ₪ או 3 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בשני תשלומים.

התשלום הראשון ישולם עד ליום 1.7.22 והתשלום השני ישולם עד ליום 1.8.22. היה והתשלום הראשון לא ישולם במועד אזי יעמוד מלוא סכום הקנס לפירעון מיד.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתן היום, ד' ניסן תשפ"ב, 5 אפריל 2022 במעמד הצדדים.